

el Periódico

6 D'OCTUBRE DEL 2012

Gent corrent

Lluïsa Casanovas 'Recordwoman' als 60. Es va posar les vambes de debò el 2006 i ha fet miques els rècords d'atletisme de la seva categoria.

«M'encanta sentir:
'¿Preparats? ¿Llestos? ¡Ja!'»

Gemma
Tramullas

Una dona eixerida obre la porta del seu domicili a Barcelona. «Hi és la Lluïsa, sisplau?», pregunto. «Sóc jo la Lluïsa», diu. «Disculpi però... èves-tè té 60 anys?», insisteixo. «Temo que sí». Una voluminosa melena de rissos de color de palla i un somriure tipus Julia Roberts són la targeta de presentació de la campiona d'Espanya de salt d'altura en la categoria de 60 a 65 anys. Vestida amb una camisa i uns texans ajustats que accentuen les seves llargues cames, sembla gairebé una noia.

—¿Pren alguna poció màgica?

—(riu) No, però el meu lema és *Forever young* [jove per sempre]. Des de sem-

«La meua filla gran va ser campiona de salt i jo m'entrenava amb les seves vambes»

pre tinc molta energia i il·lusió per les coses, no paro. No he sigut mai la típica senyora que es queda a casa cuinant i planxant.

—No fa falta que ho juri.

—Jo era una nena calladeta que no s'atrevia ni a aixecar la mà a la classe, però la vida m'ha anat portant a tenir més confiança en mi mateixa i a atrevir-me a fer coses. Mai vaig pensar que aniria a la universitat i em vaig treure Biologia a la nit i ara sóc aquí, saltant. Si em proposo alguna cosa, ho faig, encara que sigui tard. Tot és a base d'esforç.

—Va arribar a l'atletisme amb 50 fets.

—La meua filla petita feia atletisme i jo l'esperava a les grades de la pista. Algú va dir que buscaven pares per formar un grup de veterans i vaig pensar: «¡Aquesta és la meua!». I en lloc d'estar esperant asseguda que la nena acabés, em vaig posar a rodar una mica per la pista.

—¿Com se sentia amb les vambes posades?

—Les vambes tenen una història. La meua filla gran va ser campiona d'Espanya de salt d'altura als 18 anys, però va patir una lesió greu al genoll i va haver de deixar-ho. Allò va ser molt dur per a ella i les seves vambes de claus es van quedar guardades en un armari. Quan vaig començar a entrenar-me seriosament, el 2006, ho vaig fer amb aquelles vambes.

—Doncs li van donar molt coratge.

—Vaig començar a entrenar-me al maig i al juny ja competia al campionat d'Espanya de veterans, on vaig quedar campiona de salt d'altura en la categoria de 55 anys. En dos mesos vaig igualar el rècord del 1998.

—A això se li diu una carrera fulgurant.

—Hi ha un perquè. A Catalunya només estic jo en salt i a Espanya hi ha molt poques dones de la meua edat competint. Avegades som només dues, o fins i tot jo sola. Per això m'agrada anar als campionats europeus, allà puc competir amb més dones.

—¿Quin és el seu rècord?

—Vaig començar amb 1,15 metres i he arribat a 1,33. Cap atleta espanyola d'aquesta categoria ha saltat tant i a Europa he quedat tercera en salt d'altura i triple salt. Però disculpi,

no m'agrada que sembli que em pòso medalles.

—Són seves, se les ha guanyat.

—No acostumo a anar explicant la meua vida atlètica. Treballo en un laboratori i si els meus companys saben alguna cosa és perquè he hagut de demanar algun dia de permís per anar a un campionat. Els atletes veterans no sortim als diaris i la gent ni tan sols sap que existim.

—Avui ho sabran uns quants.

—A veure si s'animen. Estic buscant dones perquè s'apunten al Barcelona Atletisme Club, i no sap com costa trobar-ne.

—La feina, els nens, la casa... L'emanipació és estressant.

—Jo ja tinc els meus tres fills criats, i tot i així quan arribo a les pistes des-

«He arribat a 1,33 metres. Cap espanyola salta tant, i a Europa vaig ser tercera»

prés de la feina... estic feta caldo. Però quan surto a les nou estic molt millor. Fer esport em desestressa, em dona pau i em fa sentir jovial. Batre les meves pròpies marques em dona satisfacció i les competicions em semblen molt divertides. M'encanta posar-me al carril i sentir: «¡Preparats? ¡Llestos? ¡Ja!».

—Per a algú que té com a lema *Forever young*, ¿què se sent al complir 60 anys?

—En atletisme té la seva gràcia, perquè canvis de categoria. Ara estic en la de 60 a 65 anys, sóc la més jove i ja he superat tots els rècords. Però el temps passa molt ràpid i no sé fins quan tindrè tanta energia. Abans una dona de 60 anys es considerava gran, però he de mirar-ho positivament: jo no seré gran fins que no en tingui 80. =